

L'ORÉAL'DEN SONRA KÜTÜPHANE

L'Oréal deneyiminden şunu anladım: bir Gillette formatının içinde yaşıyordum ve bu, gerçek pazarla aynı şey değildi — günün birinde kendimi kurumsal bir bağlamın dışında bulursam dünyayla yüzleşmeye hiç mi hiç hazır olmayacaktım.

Babam aradı, beni öğle yemeğine çağırdı — evde değil, dışarıda buluşacaktık, sanki sadece işmiş gibi; oysa birlikte en güzel vaktimizi geçiriyorduk, birbirini yeniden bulan baba ile oğul. Onu özlüyorum.

Bu mesleki deneyimden sonra kendimi nasıl hissettiğimi merak ediyordu — ayrıntıları, teferruatı istemiyordu; hep ketum bir adamdı, hiç sormaz, sadece dinler ve gülümserdi.

Ona okumak istediğimi söylemişim — okulla, üniversiteyle değil, bir kütüphaneye girip günbegün kitapların ne dediğini keşfederek.

Buna sevindi ve dedi ki: kültür yalnızca deneyimden gelmez — unutma, tarih hep tekrerrür eder, aynı döngüler döner durur; bir kere okuyup nasıl işlediğini anlamak yeter.

Az söz, gösteriş yok — bugünkü benim de bir parçası bu. İroniyi ise annemden almışım; aslında anne tarafından dedemden kalma bir huy.

Ama dilimi hep karşımda kim varsa ona göre biçmem gerekecekti, çünkü karmaşık bir kelime çoğu zaman kültürün işareti falan değildir — seni sadece ne halt ettiğini bilmeden konuşan cahil bir budala gibi gösterir.

Milano'ya gidip bir Kaiser yöneticilik kursuna yazılmayı düşündüm, ama 3.760.000 lireden istiyorlardı; müfredatı baştan sona okuduktan sonra da bu yatırıma değeceğine ikna olmadım.

Kendimi başkalarının bilgisiyle sınamak istiyordum ve ne yapacağımı buldum: BİR MERCHANDISER KURSU; orada, pratikte zaten yaptığım şeyi teoriye oturtarak inceltebilir, geliştirebilirdim.

Haftada yirmi saat ders için 650.000 lireden ödedim — ama nasıl sonuçlandığını gelecek bölümde anlatacağım.

Tek bir düşünce: daha o zamanlar içimde bir şeyin çalışmadığını seziyordum, ya da belki gayet iyi çalışıyordu, ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Her şeyi sonradan aydınlatan, yazmak oldu.

Var olacağını kimsenin beklemediği biriydim — ama yine de biriydim.

Ferdinando